

ANNA GRUE

DYBT AT FALDE

POLITIKENS FORLAG

Om et par timer er jeg morder. Tanken burde skræmme mig fra vid og sans, men hvis jeg skal være helt ærlig, så er jeg lige nu mere optaget af, at mit højre ben sover. For lidt siden begyndte jeg at miste følelsen i det, og ganske kort tid senere begyndte det at prikke som fra tusindvis af småbitte nåle. Problemet er, at jeg tilbringer ventetiden i et skab, der er så trangt, at jeg bogstaveligt talt ikke kan bevæge mig uden at støde ind i noget, og risikoen for, at nogen i så fald skal høre mig, er forholdsvis stor. Jeg er ret sikker på, at der er nogen tilbage i bygningen. Jeg kan i hvert fald stadig høre musik et sted fra. Jeg ville helt givet have haft mere plads at bevæge mig på, hvis jeg havde valgt at stå i rengøringseskabet, men lige netop dér kan jeg af gode grunde ikke opholde mig. Jeg forsøger at vippe foden lidt, strække og flexe anklers muskler, men det er, som om nålene bare borer sig endnu længere ind, og i et par sekunder må jeg lægge hånden over læberne for at holde en jamren tilbage. Lydløst bander jeg mig selv langt væk. Det er sådan noget, jeg skulle have tænkt over på forhånd. Men hvis jeg havde for vane at tænke mig om, ville jeg overhovedet ikke være havnet i denne situation. Jeg ville kunne gå i seng i aften uden at have et andet menneskes liv på samvittigheden, og Lilliana ville leve videre uden at ane, hvor lettet hun burde føle sig.

Jeg har næsten tårer i øjnene nu. Klokker er atten ti. Skal de sidste for pokker da ikke snart hjem? Måske er her i virkeligheden helt mennesketomt? Måske er det bare en af grafikerne, som har glemt at slukke for sin radio? Skal jeg tage chancen? Hvis nogen ser mig i det her antræk, er spillet ude i denne omgang. Så må jeg starte forfra; finde

et andet tidspunkt, en anden metode, et nyt alibi ... Jeg bøjer forsigtigt armen. Overtræksdragten knitrer som et festivaltelt i stormvejr, og de fikse, blå PVC-hylstre, jeg har trukket op over skoene, er heller ikke ligefrem lydløse. Hårnettet og gummihandskerne kan man ikke høre – men hvor er jeg træt af at have dem på! Sveden samler sig i klæbrige dråber i hårkanten, under armene, ned over ryggen. Og jeg skal stå her mindst tre timer endnu.

Jeg forsøger endnu en gang at skifte stilling; læner mig forsigtigt mod kanten af en papkasse og prøver at trække vejret roligt. Minutterne slæber sig af sted. Pludselig træder en skikkelse ud i køkkenet og standser et par meter fra mit skjulested. Det føles, som om mit hjerte flyver helt op i halsen og sidder fast dér, et sted lige under strubeho-vedet. Jeg ånder ud, så lydløst jeg kan, og rejser mig forsigtigt. Gennem en sprække i jalousilågen kan jeg se, at det er Anders K., der pusler rundt derude. Han fløjter sagte og umelodisk, mens han tjekker køleskabets hylder. Han tager en enkelt skive rugbrød og noget pålægschokolade. Så går han. Han har ikke engang lukket brødposen. Det overlader han tilsyneladende til Lilliana – som om hun ikke har nok at bestille i forvejen. Hvor er det typisk for den højrovede skid! Jeg er i fuld gang med at hidse mig op til en fuldbåren forargelse, da jeg med ét kommer i tanker om, at det, jeg selv lige om lidt er nødt til at gøre ved Lilliana, er meget, meget værre end at lade hende rydde en smule ekstra emballage af vejen. Jeg læner mig tilbage og prøver igen at slappe af. Følelsen er heldigvis kommet tilbage i mit ben, og jeg skifter vægten fra fod til fod, vipper med fødderne og flytter hele tiden en lille smule på mig, så det samme ikke skal ske igen.

En time senere stopper musikken. Hurtige, faste skridt nærmer sig. Det er Anders K. igen, nu med sin skaterjakke på. Den er altså både for ung og for lang til ham, tænker jeg. Hvad er han? Otte-niogtredive? Og han går stadig i teenagertøj ... Så se dog at blive voksen, mand. Han fylder et af de store ølglas med kildevand fra automaten og tømmer det i store mundfulde, før han sætter det fra sig på køkkenbordet og forsvinder. Et øjeblik efter er han nået ud til receptionen og slukker for hovedafbryderen. Alt lys på etagen går ud, og jeg står i buldermørke.

Yderdøren smækker. Han glemte at slå alarmerne til. Og der er over en time, til rengøringen møder klokken enogtyve ... Nogen burde genopfriske reglerne for personalet i morgen, når ... Nå nej. Jeg kommer i tanker om, at i morgen ikke bliver nogen helt almindelig dag. Morgenmødet vil i hvert fald blive aflyst. Og arbejde vil der sikkert heller ikke blive udført meget af. De fleste af medarbejderne skal sikkert have massiv krisehjælp resten af ugen og bytte sokker i en eller anden gruppeterapi i flere måneder fremover, fordi chokket over Lillianas død vil være så traumatisk for dem. Skvatmikler. Som om nogen af dem nogensinde før har skænket rengøringspersonalet en tanke ... Det er kun de færreste af dem, der overhovedet ved, hvordan Benjamin og Lilliana ser ud, eller hvad de hedder. Det er jo kun en håndfuld af dem, der nogensinde har været nødt til at blive her til klokken enogtyve, selv om hele flokken uafsladeligt piver over mængden af overarbejde, og ... Jeg bremses tankerækken; kan mærke, at mit blodtryk er på vej op. Det holder ikke. Hvis jeg skal være i stand til at gennemføre aftenens opgave, er jeg nødt til at være rolig. Det er i affekt, de fleste fejl begås. Du ved, du kan, messer jeg indeni. Is i maven. Ro på.

Jeg tvinger min vejtrækning ind i en rolig rytme; ånder ind gennem næsen og ud gennem munden, langsomt ind og ud, langsomt ... Nu har jeg det allerede bedre. Jeg lister skabsdøren op og går lidt frem og tilbage i det buldermørke køkken, strækker armene op over hovedet, bøjer mig fremover og rører gulvet, retter mig op og laver et par sidebøjninger, mens teltdugsdragten knitrer; mærker, hvordan blodcirkulationen langsomt kommer i gang igen, hvordan stivheden i leddene mindskes. Jeg bruger min mobiltelefon som lommelygte og finder et engangsglas i et underskab, fylder det til randen ved vandhanen og tømmer det grådigt den ene gang efter den anden. Da jeg ikke er tørstig mere, putter jeg glasset i den plasticpose, som jeg har lagt klar i skabets bund. Her skal også handskerne, hårnettet, overtræksdragten og skofutterne lægges ned, når det hele er overstået. Og så mordvåbnet, selvfølgelig. Jeg vil skaffe mig af med hele herligheden på vej hjem i nat, måske i en af de store containere ved stilladset i Østergade.

Klokken tyve tooghalvtreds kan jeg høre, at nogen bipper koden, og

yderdøren går op. Jeg smutter tilbage i mit skab i samme sekund, som lyset kommer tilbage i hele bygningen. Så, nu gælder det. Benjamin kommer først ud i køkkenet. Jeg trækker mig et par centimeter bagud, så mine øjne ikke kan ses i sprækken udefra. Hans lange, magre skikkelse er ikklædt en sort T-shirt, slidte jeans og splinternye, hvide sneakers. Hans skulderlange, mørke hår er snoet i fedtede dreadlocks, som falder frem over hans ansigt, hver gang han flytter på hovedet. Hans hud er bleg og grumset; næsen dækket af store, sorte hudorm. En piercing gennem øjenbrynet fuldender det uhumske billede. Jeg skutter mig. Godt, at man ikke skal se på ham i dagslys! Han åbner køleskabet og snupper med rutinerede bevægelser en halvliters cola. Det gør han hver aften. Jeg begynder at regne på, hvad det koster firmaet om måneden, om året ... Det bliver sgu til mange penge. Jeg stirrer på ham fra mit skjulested, mens han drikker halvdelen af colaen. Han ræber højlydt, læner sig op ad køkkenbordet med balderne støttet mod bordkanten, og hans ryg falder sammen i en lad bue. Hvor er han dog et gennemført frastødende væsen. Jeg er helt oplivet ved tanken om, at han højst sandsynligt vil være politiets hovedmistænkte fra starten.

Benjamin bøvser igen i samme øjeblik, som Lilliana træder ind ad døren. Hun rynker brynene, men siger ikke noget; kanter sig bare forbi sin kollega og går direkte hen til skuffen, hvor de sorte affaldssække ligger. Hun river to poser af og rækker dem til Benjamin uden et ord. Han laver en sur grimasse, men tager imod poserne, stiller flasken fra sig og forsvinder ud af køkkenet. Det er hans job at tømme samtlige papirkurve. Og når han er færdig med det, henter han brugt service og tomme sodavandsflasker på kontorerne. Det er også hans job at bære affald ud til skuret senere på aftenen. Jeg kender deres rutiner lige så godt, som de selv gør. Jeg har jo set dem. Aften efter aften. Nej, jeg har ikke stået i dette latterlige skab og udspioneret dem. Det er min tid trods alt for kostbar til. Men et lille, skjult kamera eller tre kan gøre underværker. Et nannycam, som de siger i USA. Det er utroligt, hvad man kan købe på nettet. Jeg har timevis af udmærkede optagelser, lige til at tage tid på og skematisere. Jeg er god til at planlægge, tænker jeg og smiler for mig selv. Jeg er god. Og det skal nok gå godt.

Lilliana har bundet sit blomstrede tørklæde stramt om håret på mal-kepigemanér. En enkelt tot hænger udenfor og tegner en blød bue ned over hendes glatte, lyse pande; bagtil vælter den lange hestehale ned under tørklædets kulørte trekant. Hendes kindben er høje, skarpe, og de får hendes øjne til at se en lille smule skrå ud. Hun har mørke rande under øjnene, har for meget at tænke på, kan måske ikke sove om natten. Alt det befrier jeg dig for om halvanden times tid, Lilliana. Jeg ville ønske, at jeg kunne få det overstået lidt før, så du kunne slippe for at gøre rent først. Men beklager ... Du må vente lidt endnu. Hun forsvinder ud af mit synsfelt, og jeg kan høre hende bakse for at få den store industristøvsuger over dørtrinnet ud til rengøringsrummet. Få øjeblikke senere går hun i gang med at støvsuge, og jeg læner mig tilbage og venter. Nu, hvor mordtidspunktet nærmer sig, kan jeg mærke, hvordan mine bevægelser bliver afmålte, præcise, hvordan mine sanser skærpes; jeg hører den mindste lyd, mærker hver eneste muskel gøre sig klar. Væk er svedperler, stivhed og sovende ben; tilbage er en velfungerende krop, som ved, hvad jeg forventer af den. Det er, som om alarmeredskabet får kroppen til at lukke ned for nogle nervebaner, så den kan fokusere på nogle andre.

Hvis alt går, som det plejer, er der femoghalvtreds minutter tilbage. Jeg strækker og bøjer fingrene, tjekker mit hjemmelavede mordvåben en gang til. Det er en garrotte, lavet af et stykke kraftig, plastovertrukket tørresnor, cirka en halv meter langt, med en løkke i hver ende. Snorens længde er nøje beregnet; halsens anslåede omkreds plus nogle centimeter til at sno sammen ved hjælp af den metalkuglepen, jeg efter mange eksperimenter har fundet bedst til formålet. Jeg har øvet mig på en sammenrullet sofapude derhjemme, indtil det hele fungerede optimalt, og for en sikkerheds skyld har jeg lavet to eksemplarer. Tænk, hvis man kun havde lavet én, og den så knækkede midt i det hele ... Jeg lytter til støvsugerens brummen. Den fjerner sig og nærmer sig, mens Lilliana bevæger sig rundt i kontorlandskabet. Benjamin kommer ud i køkkenet og begynder at skrabe madrester og sammenkrøllede servietter af de tallerkener, han har samlet sammen på skrivebordene. Han forsvinder igen.

Lilliana er nået frem til køkkenet, og jeg betragter hende, mens hun lader støvsugerens mundstykke glide systematisk over gulvet, frem og tilbage, helt ind i hjørnerne. Joggingdragten gør hende uformelig, slører hendes talje, ælder hende. Hun forsvinder ud i mellemgangen, støvsugeren bliver tavs, og hun sætter den på plads i rengøringsrummet. Jeg kan høre Benjamin, men jeg kan ikke se ham. Han er i gang med at vaske de gulve, der ifølge arbejdsplanen skal tages i dag. Alle gulve vaskes en gang om ugen i en sindrig turnus, har jeg fundet ud af. Bortset fra køkken og toiletter, selvfølgelig. De bliver vasket hver dag.

Der er otteogtyve minutter igen. Lilliana kommer på ny ud i køkkenet. Hun fylder en af de firkantede, blå spande med sæbevand og forsvinder igen. Nu tørrer hun borde og hylde af. Ikke alle borde, og heller ikke alle hylde, men sådan lidt rundt omkring, hvor hun synes, det trænger. Rengøringen er ikke tiptop her i huset, men nok lige så god som mange andre steder. Benjamin kommer ud og vasker køkkengulvet. Sjup-sjup-sjup med den store mikrofibersvaber. Det går lynhurtigt. Nu tømmer han det snavsede vand ud i toilettet, kan jeg høre. Det er mit signal. Inden for de næste ti minutter vil han samle alt affaldet og slæbe det over til skuret. Det tager et minuts tid at gå derover, men på vejen tilbage vil han som sædvanlig ryge en cigaret. Det giver mig mindst syv minutter, og hvis Lilliana opholder sig dér, hvor hun plejer at være på det tidspunkt, har jeg tid nok.

Nu kommer hun ud i køkkenet, tømmer den blå spand ud i vasken, sætter den på plads og begynder på rengøringens sidste fase. Hun kører en blå klud hen over køkkenbord, mikroovn, kaffemaskine ... Det er dine sidste handlinger i dette liv, Lilliana. Jeg håber, du tænker på noget rart imens ... Jeg lytter som en sindssyg, med hver en muskel i kroppen spændt, og omsider sker det: Affaldsposerne knitrer et sted ude i kontorlandskabet, og Benjamins skridt forsvinder op mod yderdøren. Jeg hører døren smække efter ham, lige idet Lilliana bøjer sig over den åbne opvaskemaskine for at hælde afspændingsmiddel og sæbe i de små rum. Jeg griber garrotten med begge hænder, skubber skabsdøren op med skulderen. Lilliana står med ryggen til og hovedet nedad. Hun har ikke hørt mig endnu. De marineblå joggingbukser er

spændt ud over hendes bagdel, og hestehalen er faldet ned langs hendes kind.

Da jeg tager det første skridt hen imod hende, larmer min overtræksdragt mere end nogensinde. Hun retter sig op og snurrer rundt. En serie ansigtsudtryk afløser hinanden ét efter ét i de følgende sekunder: Opspilede øjne, da hun opdager, at der står nogen bag hende; starten på et forsigtigt smil, da hun genkender mig; en undrende rynke mellem brynene, da hun bemærker hårnettet, latexhandskerne og det lille stykke tørresnor. Jeg kan se i hendes øjne, hvordan brikkerne pludselig samler sig til et alt for tydeligt billede, og hun vender sig for at løbe hen imod køkkendøren. Hun er hurtig, men heldigvis ikke hurtig nok. Inden hun får taget det første skridt, har jeg slynget garrotten om hendes hals, og fra det øjeblik er det kun mig, der bestemmer. Jeg trækker de to løkker sammen og snor dem om hinanden i et par hurtige bevægelser. Lilliana spjætter med arme og ben, forsøger desperat at nå mine hænder, dreje kroppen om mod mig, men jeg lukker af for hendes rædsel og fokuserer hundrede procent på det, jeg er kommet for at gøre. Jeg stikker kuglepennen ind gennem de to løkker, og fra da af er det forholdsvis let. Jeg holder om snoningen med den ene hånd, mens jeg med den anden snurrer kuglepennen rundt og rundt, og snoren strammes mere og mere. Jeg mærker, hvordan linen arbejder sig ind igennem hendes hud, skærer ind i hendes kød. Hendes bevægelser bliver langsommere, kraftsløse, som om hun forsøger at svømme op til overfladen i tyktflydende vand. Til sidst hænger hendes arme slapt ned, og jeg har ikke kræfter til at holde hende oppe mere. Jeg sænker langsomt hendes krop, og hun synker sammen på gulvet foran opvaskemaskinen. Hendes dybbrune øjne er åbne og allerede helt glasagtige. Hun er helt sikkert død, men jeg holder fast i mit våben et minut eller to endnu. Da jeg fjerner garrotten, efterlader den en dyb, hidsigt rød fure, som om nogen har forsøgt at save sig igennem hendes hud. Flere steder er huden bristet, og det bløder lidt. Jeg lader hende falde det sidste stykke vej, propper mit våben ned i plastposen og løber ned mod det store mødelokale. I et enkelt spring er jeg gennem terrassedøren, og jeg løber de knap hundrede meter over til kajplads elleve,

hvor jeg har gemt cyklen. Bag den forreste container standser jeg og hiver efter vejret. Min hjerte hamrer, så jeg er sikker på, det ville kunne høres af andre, hvis der altså var andre i nærheden. Det er der heldigvis ikke. Jeg skræller det beskyttende lag tøj af. Der er blodpletter på både overtræksdragten og handskerne ... Begge dele ryger ned i posen. Jeg er nødt til at brænde det hele. Det kan ikke bare lægges i en container og overlades til tilfældighederne. Jeg tvinger mig til at bevæge mig roligt, omhyggeligt; trækker vejret så langsomt, jeg kan.

Da jeg to minutter senere cykler langs kajen ind mod byen, er min puls næsten normal.